

Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius Irmantas Beržinis: Krikščionio gyvenimas nėra vienodas, bent jau neturėtų toks būti. Ar tavo gyvenimą galima palyginti su leidimusi nuo kalno ar su įkalne? Turėtų būti kopimas aukštyn ir vėl aukštyn. Kiekvienas progresas reikalauja tam tikrų pastangų. Kiekvienam tikinčiajam Dievas turi tikslą. Jeigu žmogus yra pasiruošęs siekti Dievo tikslų, jam reikia žinių. Jam padės tai, jeigu tikslo sieks su komanda, o ne vienas.

Šiandien noriu palyginti krikščionišką gyvenimą su kopimu į kalną. Aš manau, kad krikščionio gyvenimas yra nuolatinis kopimas į dvasinį kalną. Tai galima pavadinti dvasine branda.

Kristus naudojo palyginimus, kad pademonstruotų tam tikras dvasines tiesas.

Žinome, kad yra mažos kalvos, didelės kalvos, kalvos, pavirstančios į kalnus, maži kalnai, aukšti kalnai ir patys aukščiausi pasaulyje kalnai. Vasarą, kai buvo mūsų bažnyčios organizuota stovykla vaikams, lipome į kalvą. Ko galima pasimokyti iš šio kopimo? Iš vienos pusėsėjome medžiais apaugusia vietoje, o kitoje pusėje buvo skardis. Jei nežinai iš kurios pusės reikia į tą kalnelį kopti, gali kopti iš tos, kur yra skardis. Tuomet atsiranda pavojus nukristi ir užsigauti. Jeigu žinai, kad iš kitos pusės yra lengvesnis kelias, tuomet ir reikia juo eiti. Sunaudosime mažiau jėgų.

Aš tuo pavyzdžiu noriu pasakyti, kad, norint pasiekti tas aukštumas, kurias mums nurodė Kristus, yra reikalingos žinios: kaip tai galima geriau padaryti ir sunaudoti kuo mažiau jėgų.

Dažnai pasitaiko atvejų, kad aš arba kiti tai bandome daryti savaip ir todėl vis susitrenkiame. Geriau paklausyti Dievo, kuris parodytų, kaip lengviau galėtume tą lygį pasiekti. Tam reikalingas žinojimas. Žinojimo dar nepakanka, kad mes kažką pasiektume. Rašte randame parašyta: „Pažinsite tiesą ir tiesa jus išlaisvins“.

Galime sakyti: „Žinios mane išlaisvins“. Ne. Ten parašyta: „Pažinsite“. Pažinimas yra kur kas didesnis žodis. Tiesa pasako, kad einant šlaito puse, kuri apaugusi medžiais, lengviau

užkopsime į kalvą. O „pažinti tiesą“ reiškia, kad jūs ta tiesa pasinaudojote ir užlipote į kalvą. Tada, atsistojęs jos viršūnėje, galite sakyti: „Dabar tikrai supratau, kad tai yra tiesa.“ Jūs konstatuojate faktą.

Žydai žinojo daug Senojo Testamento tiesų. Ir kas iš to? Jėzus būtent jiems sakė: „Ir pažinsite tiesą, ir tiesa jus išlaisvins.“ Be žinių dar yra reikalingas darbas, pastangos, jeigu norime kažką pasiekti.

Be to, kaip minėjau, yra skirtingų kalvų ir kalnelių. Į vieną lengva užkopti, į kitą sunku. Jeigu prisiminsite pirmuosius savo krikščioniško gyvenimo žingsnius, tai pačioje pradžioje pavyko suvokti, kad esu nusidėjėlis, vertas pragaro, bet Dievas mane myli ir aukojosi. Aš patikėjau Jėzaus Kristaus auka, išpažinau savo nuodėmes. Tai buvo pirmas žingsnis ir taip aš perėjau iš velnio valdomos karalystės į Dievo karalystę. Jau esu saugaus. Po kurio laiko supratome, kad to nepakanka. Pradėjome skaityti Šventąjį Raštą, o Dievas per Šventąją Dvasią parodė, kad, norint Juo sekti, reikia žengti pirmą paklusnumo žingsnį – krikštytis. Vieni per mėnesį į šį kalnelį užbėgo. Kiti užtruko ilgiau. Dar kiti tai padarė po trejų – šešių metų. Kas toliau?

Dažnai bijome kitų žmonių nuomonės apie mus, kaip apie Kristaus mokinius. Įveikti šią baimę taip pat yra procesas, taip pat kopimas į kalną su kliūtimis. Pagaliau nebebijome kitiems žmonėms pasakyti: „Aš tikiu Kristumi, Juo seku, iš Jo mokausi.“ O jei aplinkiniai pasišaipto, - mūsų tai jau nebežeidžia, nes pagaliau esi laisvas. Kristus mūsų nesigėdijo.

Kitas tikslas, kitas kalnelis, kurį randame Rašte: „Neapleiskite savųjų susirinkimo.“. Pradžioje būna sunku, vėliau tai daryti tampa vis lengviau, kol tai tampa įpročiu. Po to seka atsidavimas Dievui, tarnavimas, ištikimybė Jam. Pereinama į didesnes kalvas, į kurias reikia užlipti.

Iš alpinistų, kurie kopia į aukštus kalnus, taip pat galima pasimokyti. Jie ilgai treniruoiasi, pradėdami nuo įkopimo į kalvas, į dirbtinius kalnus. Į ekspediciją eina grupėmis, kad būtų lengviau. Naudoja tam tikrą įrangą. Turi būti atsargūs, kantrūs, susipažįsta su esama situacija kalnuose. Jei oras numatomas geras, tik tada pradėdama kopimas į aukštą kalną. Neįvertinus oro sąlygų, alpinistai dažniausiai patiria sunkias traumas arba gali net žūti. Kuo kalnas aukštesnis, tuo reikia daugiau išminties ir vienam neįmanoma pasiekti viršūnės. 8848 metrus tenka kopti alpinistams, kurie pasiekia Everesto viršūnę. Kuo aukščiau, tuo sunkiau kvėpuoti. Reikalinga turėti specialią įrangą.

Pakalbėkime apie dvasinį Everestą. Nusprendžiate kopti į kokį nors kalną, o jums nesiseka. Einate pas tą, kuris tai prieš jus padarė ir klausiate jo patarimo. Kitas tikintysis jums pataria: „Aš dariau tą ir tą. Kopiau iš kitos pusės, o kodėl tu darai kitaip? Gal todėl ir nepavyksta? Pabandyk pasinaudoti mano patirtimi.“

Mūsų Everestas: Romiečiams 8,28-29 „*Be to, mes žinome, kad mylintiems Dievą viskas išeina į gera, būtent Jo tikslu pašauktiesiems. O kuriuos Jis iš anksto paskyrė, tuos ir pašaukė; kuriuos pašaukė, tuos ir išteisino; kuriuos išteisino, tuos ir pašlovino*

“.

Nei virvės, nei karabinai mums nepadės.

Mes nė vienas nežinome, kaip Kristus atrodė, kaip rengėsi. Žmonėms būdinga žvelgti į išorę. O Dievas Tėvas nori, kad būtume panašūs į Jo Sūnų, kad Jį atspindėtume. Galvoju, kad toks turėtų būti kiekvieno tikinčiojo tikslas.

Kai žinai tikslą, su entuziazmu sakai: „Taip! Aš tai darysiu!“ Tokia būna pradžia. Bet po kurio laiko atsiranda nuovargis, nes ši savybė žmogui būdinga. Nuovargis gali būti fizinis. Nuovargis gali būti psichologinis. Galime ir dvasiškai nusilpti. Jeigu nesimaitiname, tai jaučiame fizinį silpnumą. Jeigu daug ir sunkiai dirbame, jaučiame fizinį nuovargį. Kartais mes net nukrintame. O kuris gi alpinistas, kopdamas į kalnus, nebuvo susimušęs, nusibrozdinęs? Vieną kartą kopiau į savo problemų kalną ir nukritau, antrą kartą – nukritau. Problema liko neišspręsta. Tuomet mąstykime štai kaip: „O ką dabar darytų Jėzus? Kartais aš žinau, kaip reikia elgtis, kartais dėl ko nors abejoju. Teoriškai aš galiu žinoti, kaip reikia elgtis, bet praktiniame krikščioniškame gyvenime vėl ir vėl pasielgiu netinkamai. Kas tada? Galiu mąstyti: „Niekada aš į tą kalną neįkopsiu.“ Atsiranda dvasinio kopimo, dvasinės kovos nuovargis. Tuomet galvojame: „Gal aš nebesieksiu. Gal man užteks. Dieve, būsiu tame lygyje, kokį esu pasiekęs.“ Po kurio laiko galime nukristi į žemesnį lygmenį. Tada prarandame viltį, kad kada nors tą problemą galiu išspręsti, jeigu ilgai tikslo nepasiekiau.

Dievas žino, kad jums nesiseks. Dievas žino mano ir jūsų silpnybes. Jis pasiruošęs padėti. Dievas nori, kad jūs tikslą – būti panašiam į Kristų – pasiektumėte.

Dvasinis brendimas matosi iš poelgių, kaip tikintysis bendrauja su kitais ir sugeba pasirūpinti jų

dvasiniais poreikiais. Nes Kristaus atvaizdas ir yra tame, kad Jis atėjo ne sau tarnauti, bet tarnauti kitiems.

Kaip tai reikia daryti? Matome iš pavyzdžių. Kuo žmogus labiau sugeba pasirūpinti kitais, tuo jis yra panašesnis į Kristų. Kiek aš esu panašus į Kristų – matote jūs. Kiek jūs į Jį panašus – mato kiti. Galiu galvoti, kad esu daug pasiekęs, esu dvasinis, o kiti matys, kad yra priešingai. Gali būti ir kitoks atvejis, kai tikintysis save nuvertina, kad niekam netinka, o kiti sakys: “Jis brandus dvasiškai. Nereikia būti tokiame kukliam.”

Mums ši užduotis yra nelengva.

Kartais mes elgiamės taip, kaip pasielgė apaštalas Petras, bet tai nėra pabaiga tikinčiojo gyvenime. Dievas žino, kad man nesiseka. Gal ta problema nėra tokia sudėtinga, kaip man atrodo. Juk įveikiau mažesnius kalnelius, pasitikėdamas Dievu, galiu ir šį įveikti. Darysiu, kaip pataria Dievas.

Petras užsibrėžia tikslą sekti Kristumi, kur Jis beeitų. Tai yra labai geras tikslas, viso gyvenimo tikslas, bet jis nukrito, kai susidūrė su realybe. Iš skausmo Petras verkė, nes jis galvojo, kad pajėgs sekti Kristumi, bet iš tikrųjų pajėgė. Jis galėjo mąstyti: “Kaip dabar Dievas į mane žiūrės. Aš Jam esu netinkamas. Jis manęs daugiau nepanaudos.”

O kaip Kristus į tai žiūri? Jono 21,11-19: „*Simonas Petras nuėjo ir išvilko į krantą tinklą, pilną didelių žuvų, iš viso šimtą penkiasdešimt tris. Nors jų buvo tokia gausybė, tačiau tinklas nesuplyšo. Jėzus tarė: „Eikite šen pusryčių!“ Ir nė vienas iš mokinių neišdrįso paklausti: „Kas Tu esi?“, nes jie žinojo, jog tai Viešpats. Jėzus priėjo, paėmė duonos ir davė jiems, taip pat ir žuvies. Tai jau trečią kartą pasirodė savo mokiniams Jėzus, prisikėlęs iš numirusių. Papusryčiavus Jėzus paklausė Simoną Petrą: „Simonai, Jonos sūnau, ar myli mane labiau už šituos?“ Jis atsakė: „Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad Tave myliu“. Jėzus jam tarė: „Ganyk mano avinėlius“. Ir antrą kartą Jėzus paklausė: „Simonai, Jonos sūnau, ar myli mane?“ Tas atsiliepė: „Taip, Viešpatie, Tu žinai, kad Tave myliu“. Jėzus jam pasakė: „Ganyk mano avis“. Jėzus paklausė trečią kartą: „Simonai, Jonos sūnau, ar myli mane?“ Petras nuliūdo, kad Jis trečią kartą klausia: „Ar myli mane?“, ir atsakė: „Viešpatie, Tu viską žinai. Tu žinai, kad Tave myliu“. Jėzus jam tarė: „Ganyk mano avis. Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai būvai jaunas, pats susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai. O pasenęs tu ištiesi rankas, ir kitas tave perjuos ir ves, kur tu nenori“. Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Petras pašlovinsiąs Dievą. Tai pasakęs, dar pridūrė: „Sek paskui mane!“*

Ar Kristus nustebo, kad Petras Jo išsižadėjo? Ne. Ar žinojo, kad Petras Jį myli? Taip, bet tris kartus klausė. Petras kiekvieną atsižadėjimą gavo pasakymą: „Ganyk mano avis.“ Jis žiūrėjo ne į Petrą, kuris išsižadėjo, bet žiūrėjo į tą, kuris galės pašlovinti Dievą savo mirtimi, bus ištikimas iki mirties. Dievas pašaukė mus savo šlovei, kuri turėtų būti mumyse. Bet, jeigu sukrintame, nepraraskime tikėjimo, kad Dievas mato mus tokius, kokius Jis mus padarys. Nepraraskime troškimo ir noro sekti. Kristumi. Nesvarbu, kad ir sukrintame ir savimi visiškai nusiviliu, bet tai yra gera situacija tam, kad padaryti išvadą: „Dieve, aš be Tavęs nieko negaliu. Padėk man pasiekti to, ko Tu iš manęs nori, nes aš pats nesugebu.“

Kaip mes padarėme pačioje pradžioje, pripažindami savo nepajėgumą išsigelbėti, taip ir dabar neturime nustoti lipsti į kalną, nors vieną ar du kartus skaudžiai nukritome. Dievas mus myli.

„Laiško Romiečiams“ 6-8 skyrius reikėtų atidžiai perskaityti. Juose sakoma, kad tikslo kūniškom priemonėm nepasieksime. Dvasia reikia marinti kūniškumą.

Romiečiams 8,28-37: „Be to, mes žinome, kad mylintiems Dievą viskas išeina į gera, būtent Jo tikslu pašauktiesiems. O kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos iš anksto ir paskyrė tapti panašius į Jo Sūnaus atvaizdą, kad šis būtų pirmagimis tarp daugelio brolių. O kuriuos Jis iš anksto paskyrė, tuos ir pašaukė; kuriuos pašaukė, tuos ir išteisino; kuriuos išteisino, tuos ir pašlovino. Tai ką dėl viso šito pasakysime? Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?! Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, – kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo? Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina! Kas pasmerks? Kristus mirė, bet buvo prikeltas ir yra Dievo dešinėje, ir užtaria mus. Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar sielvartas? ar nelaimė? ar persekiojimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar kalavijas? Parašyta: „Dėl Tavęs mes žudomi ištisą dieną, laikomi avimis skerdimui“. Tačiau visuose šiuose dalykuose mes esame daugiau negu nugalėtojai per Tą, kuris mus pamilo.“

Mes galime būti kiekvienos problemos, nuodėmės nugalėtojai Kristuje Jėzuje. Kad ir nukritę septyniasdešimt septintą kartą, nes reiškia, kad, sprendžiant tą problemą, aš netinkamai lipau. Reikia pasinaudoti tuo, kas rašoma Rašte, kreiptis į tą, kuris taip gyvena. Turime suvokti, kad, nors ir nukritau septyniasdešimt septynis kartus, bet Dievas mane myli. Ir septyniasdešimt aštuntasis kartas bus tas, kai jūs užkopėte. Ir tada galėsite kitam pasakyti, kuris bando išspręsti tokią pačią problemą: „Aš kritau labai daug kartų. Gal tau užteks kelių kartų, bet žinok, kad yra toks būdas.“

Kad pažintume tiesą, reikia praktikoje tai daryti. Kito būdo nėra. Kartais Dievas veikia labai įdomiu būdu, tokiu, koku aš nesugebėčiau veikti, nes man tai yra neįmanoma.

Turim kalną, turim žinių, turim tikslą. Nukritus neprarandame vilties, kad Dievas mus myli, ir Jis padės užlipti ant to kalno.

Kalno pavyzdys neparodo naudos. Kokia kopimo į kalną nauda? Išsiskiria adrenalinas. Galima gėrėtis gražiais vaizdais. Dar šis pavyzdys neparodo nuolatinės būsenos, kai žmogus atsiduria ant plokščių kalno aikštelių.

2013-03-10, Marijampolė